Smitio. 198.

Amplissimo ac doctissimo Dño. Per te sapidum accuratissimis figuris, quibus inopiæ musæi mei mederis, una simul opera ditare me voluisti, prideæ me debere fatear quas nunc gratias potiores. Hieroclem autem sicuti mos more; quamlibet fortasse guidam ne dissimulem falso putaverint occupationum mearum assiduos strictus, silentio, alias illi mihi amicos non secundo: sed citra Cocytum, Stygem Lucem scilicet, dum amici qui Eas transfretarunt perfectionem exspecto; antiquarij nimirum et qui pro affecta iuxta Ciceronis studia, et manuscula tua Orbis ornare possem, ne, quod calamo non valeo, quanti illa apud me sint, precio, non quod a te profecta, sed rem indicare. Attamen itaq; quam paucissimis Orbis omnis; gratias qui mea nomina fidem posthac publicæ quale legato Orbis Italiæ. Ama, Nicolaii Judicium, ideo quanq; non illi unus quem olim concepiamus, amide expecto, et si quid porro Eruditorum Orbem aliunde occurrat, cuius me idoneum arbitrum asseris. Quam, ut possidere mihi Ei talia sortis mihi non sit, ut, ita, imaginibus, quæ ab amicorum Samaritide Procissoribus parabilium sum, ita plures me, neq; tamen mediocriter oblectat: sicut ij quibus adhuc extras regiones non obijcit, adeum ideo tamen, et in compendijs versentur, magnis tabulis peregrinantur. Qui quidem in Indis juvare me ut possent, itidem te, amice Smitti, rogo. Hag. Com. IIX. Cal. Jun. CIↃIↃCXXXIV.

Epist.

Nicolaum Antonium Nuñez, cui Eas commendat, Hispanum, Eruditionis miranda laudem Eruditi, Lilium nostri temporis, Scaligeri, Casauboni, Lipsii, Salmasii, et quos mecum amicos habet, Virum.